Anna Elina Isoaron runosarja

KAKSI MUOTOKUVAA MUMMOLAN
PIIRONGIN PÄÄLLÄ
JA PAIKKA KOLMANNELLE

1.

Solisluiden välissä pikkuinen risti,
sinulla on naimalupa, olet sakkolihaa,
uskontoa ja biologiaa.

Kun kello soi, noustaan portaat korkeimpaan kerrokseen.
Masennus valuu yhä nuorempiin ikäluokkiin.
Kääritään sätkiä virsikirjan sivuista,
teipataan naulakoiden ylle ryhmätyön tulokset:
SYYHYPUNKKI KIHOMATO MALARIA LUTIKKA.

Sinunlaisesi enkeleitä.
loisivat lääppiviä
seinän käytävillä
vieressä, katsovat
kaukaa

2.

Tässä seisot valkolakki päässä, lasinpohjalla
lämmennyttä juomaa. Murroksen kuohut jo laantuneet,
edessä vaihtoehtojen runsaus kuin mansikkatuokkoset
torimyyjän tiskillä: lähiä luomua muuta maata,
makeimmilla suolaisin hinta. Maailmaan noustaan hämillään
kuin sormenpäänkokoiset varhaisperunat, keskenkasvuisina
äitien multaisista helmoista. Kun kesä ehtii pitemmälle,
kypsyvät vielä herukat, kylänraitin räyskääjät,
raakileet aikaihmisiksi.

Mutta tässä vielä hetken, elämäsi keväässä,
pyörittelet lasia, ja yksi kerrallaan poksahtelevat
kuplat kielelläsi, mahdollisuuksien maku, *demi-sec*.

3.

Et halua annettuihin raameihin.
Et riisinjyviä hiuksiisi,
seitsemää kukkaa pisaranmuotoiseen kimppuun.
Et halua rivarikolmiota tuulipukuja, et kultaturkkista koiraa,
kukapa haluaisi,
jos vaihtoehtona on reppureissuja ja krapulabrunsseja,
jugend-talojen ikkunalautoja luonnoslehtiöitä
pellavahousuja,
ja niitä sinä sentään haluat,
ja ihmisen
jakamaan asemahallien kaiun, sunnuntaikuoharin,
hän hypähtäisi tuohon ikkunalle, heiluttelisi jalkojaan
niin rennosti ja läsnä, nopein tussinvedoin taltioisi
vaivihkaa pyöristyvän silhuettisi,
ja siinä vaiheessa voisit
sen sormuksenkin ottaa.

Anna Elina Isoaro, Rakkautta ja vasta-aineita. 2016.